

ÚSPĚŠNÁ VESELOHRA

(John Hartley Manners: Peg mého srdce. Veselohra o třech dějstvích. Přeložil Rudolf Brachtl. Režie Miloš Nový. Scénická výprava J. M. Gottlieb. Stavovské divadlo 7. května)

Mannersova veselohra je obratně zdramatizovaný román, je příjemná hra bez problému a bez znepokojení, trocha posměchu, jenž se obrací proti rodině Chichersonových, je překonána bodrostí. Americký spisovatel, pominuv dramatické těžkosti, psal pro obecenstvo, chce především bavit a svůj záměr dobře plní. Jeho veseloherní příhoda mohla by se odehrávat kdekoliv a v každém čase, není zde nic příznačně novodobého, irského ani anglosaského, tyto věci tvoří veseloherní přízvuk, avšak mateřštinou Peg je mládí. Peg je podivínsky vystrojena nikoliv proto, aby se stala srozumitelnější, aby byla svým zevnějškem přesněji určována, ale z důvodů veseloherních. Její neplnokrevné a exotické irčanství má především bavit, tento důvod sám ve hře vládne a jen pro něj Chichersonovým může zůstat utajena добрta srdce tak ryzího, jako má Peg. Manners není tedy autor, jenž by prosazoval svůj názor, jenž by bouřil a dobýval; nestaví nového světa, jeho pravda je lehká a jasná. Paní Chichersonová pozbude svých peněz, ale vše se jí opět vrátí, jakmile veselohra již nepotřebuje chudoby. Útěk Ethely za svůdníkem je zmařen a přivodí situaci jenom groteskní. Vážnost té chvíle je maskována, kdyby se teď jednalo dramaticky, pohoda veseloherní by se potrhala. Aby toho nebylo, druhé dějství končí předčasně. A opět jen pro komičnost odmítnutí. Montgomery Hawkes, otcovský starý pán, od něhož se nikdo nenaděje milostné lásky, nabízí Peg manželství. Tyto věci často poněkud nepravděpodobné jsou však svedeny dobrou divadelní technikou v sled nenásilný a přesvědčující. Manners bystře charakterizuje, ovšem řečí, nikoliv dějem, má smysl pro humor, je vynalézavý v kombinaci prostředků, které divadlu již dávno patří, ovšem jeho smích je poněkud samoučelný. Hra má všechny znaky dobré a běžné konverzační veselohry, avšak

nikde ji nepřesahuje ani o píď. Dialogy jsou propočítány a stavěny, divadelník mohl býti jist úspěchem, který mu patří.

Peg žádá si herečky druhu paní Sedláčkové, má býti půvabná, vitální, dovádívá, paní Baldová jí byla, ale jedna vlastnost činila ji „Peg mého srdce“ naprosto: byla naskrze důvěryhodná. Při svém příchodu na scénu a v nočním výjevu poněkud nadsazovala zdůrazňujíc, na úkor jevištní pravdivosti, v Peg hastroše. Posunky paní Baldové byly odvozeny ze skutečných konů a dá se říci, že byly pracovní, její Peg nebyla mazánkem ani koketou, ale správným selským děvčetem, patrně správnějším, než určuje text. Paní H. Kratinová (Mrs. Chichersonová) mluvila ostře a aristokraticky, její hněvivost byla přesvědčivá. Paní L. Odstrčilová (Ethel) usnadnila si hereckou práci jakousi důstojnou ztuhlostí tak přflíš, že její výkon pozbyl zajímavosti. Pohrdavý klid Ethely zdržoval tempo hry, snad bylo režiséroovým úmyslem zdůrazniti tímto protikladem temperament Peg, avšak věc rušila. Pan Kohout (Alarie) byl švižným mládencem, ale jeho výkon se nevyznačoval ničím pozoruhodným. Řeč páně Steimarova (Jerry), široká a dobrácká, byla účinně zdůrazňována gesty. Sykavky pana Tesaře (Brent) byly zlověstné a tento herec byl nejméně veseloherní. Pan Jičínský (Hawkes) nepodržel jednotné formy a osobnost, kterou představoval ve třetím jednání, byla poněkud jiná než v prvním. Tyto věci týkají se více režiséra (pan Nový) než herců. Celkem lze říci, že představení bylo svěží, šťastné a úspěšné, ovšem v uměleckých a průbojných snahách divadla neznamená než chvílku oddechu. Řeč překladu mimo některé germanismy (obnos) byla správná. Pan Gottlieb vypravil scénu nenáročně, vkusně a bez originality.